

Ostaviti u nasljedstvo baštinu ljubavi

Istiniti život je život u kojem se odričemo svojih privatnih želja i živimo za opće dobro. To je istina koju su naučavali svi veliki religijski voditelji u prošlosti i sadašnjosti, na Istoku i Zapadu, bilo da je riječ o Isusu, Budi ili proroku Muhamedu. To je istina koja je dobro poznata pa je nažalost dosta podcijenjena. Protjecanje vremena ili promjene u svijetu, ne mogu umanjiti vrijednost te istine. Suština ljudskog života nikad se ne mijenja, čak ni uslijed brzih promjena koje se odvijaju u svijetu.

Učitelj s kojim smo najbliže povezani naše je srce. Naše srce dragocijenije nam je od najbližih prijatelja. Dragocijenije je i od naših roditelja. Stoga, u životu trebamo povremeno zapitati svoje srce: „Živim li sada dobar život?“ Svi mogu čuti govor svoga srca. Kad osoba spozna da je njegovo srce njegov učitelj, ona će stalno „dotjerivati“ svoje srce i održavati blisku povezanost sa svojim srcem kroz cijeli život. Ako osoba čuje da mu srce jeca u suzama, treba odmah prestati raditi ono što povrjeđuje njegovo srce. Sve što nanosi patnju njegovom srcu, vodi ga u propast. Sve što rastužuje njegovo srce, dovest će do toga da ta osoba bude nesretna.

Da bi osoba „dotjerala“ svoje srce tako da postane čisto i jasno kao kristal, mora provesti puno vremena u izravnom razgovoru sa svojim srcem, daleko od

svijeta i sama sa svojim srcem. To je vrijeme duboke samoće, ali upravo u tim trenucima molitve i meditacije postajemo bliski sa svojim srcem. To je vrijeme u kojem možemo zavladati svojim srcem. Kada se odvojimo od buke oko nas i dopustimo našim mislima da se smire, možemo doprijeti do najdubljih dijelova našeg srca. Potrebno je puno vremena i napora da prođemo taj put i dođemo do dubine u kojoj se smjestilo naše srce. To se ne događa u jednom danu.

Isto kao što ljubav ne postoji za našu vlastitu dobrobit, tako ni sreća i mir nisu za nas same. Kao što ljubav ne postoji bez partnera, tako sreća i mir ne mogu postojati bez partnera. Sve to može postojati samo u odnosu s partnerom. Ništa se ne može ostvariti ako sami volimo. Ne možemo biti sretni ako smo sami ili govoriti o miru ako smo sami. Kako je partner onaj koji nam omogućuje da imamo sreću i mir, partner je puno važniji od nas.

Razmislite o majci koja nosi dijete na svojim leđima, sjedi ispred ulaza u podzemnu željeznicu i prodaje domaće proizvode ljudima koji prolaze. Da bi na vrijeme došla na to mjesto, prije nego što počne jutarnja gužva, mora provesti cijelu noć pripremajući svoje proizvode i staviti svoje uzrujano dijete na leđa te doći na stanicu. Ljudi u prolazu mogu reći: „O, bilo bi ti bolje da nemaš to dijete za koje se moraš brinuti.“, ali majka živi za dobrobit svog djeteta. Dijete na njenim leđima produžetak je njene životne linije.

Danas ljudi mogu očekivati da će živjeti osamdesetak godina. Osamdeset godina radosti, ljutnje, žalosti, sreće i svih ostalih pomiješanih emocija, može izgledati kao dugo razdoblje. Međutim, ako oduzmemo privatno vrijeme koje osoba provede u spavanju, radu i jelu, zatim vrijeme koje provedemo u razgovoru, smijehu i zabavi s članovima obitelji i prijateljima, na svadbama i pogrebima, te vrijeme koje smo proveli bolesni u krevetu ostaje nam samo oko sedam godina. Osoba može živjeti osamdeset godina, ali samo sedam godina svoga života provodi živeći za opće dobro.

Život je poput gumene vrpce. Isto vremensko razdoblje od sedam godina, neki ljudi mogu iskoristi kao sedam, a neki kao sedamdeset godina. Vrijeme je samo po sebi prazno. Mi ga moramo ispuniti. Isto vrijedi i za ljudski život. Svi žele živjeti tako da imaju udobno mjesto za spavanje i fine stvari za jesti. Međutim, jelo i spavanje načini su gubitka vremena. U trenutku kada osoba dođe do kraja svog života i njezino se tijelo polaže u zemlju na počinak, čitavo zemaljsko bogatstvo i slava te osobe samo su poput mjehura sapunice koji odjednom nestane. Samo će sedam godina koje je ta osoba živjela za opće dobro ostati zapamćeno od budućih pokoljenja. Tih sedam godina bit će jedini trag života te osobe koji je trajao osamdeset godina.

Na ovaj svijet ne dolazimo niti s njega odlazimo našom vlastitom voljom. Nemamo mogućnost izbora glede naše sudbine. Rodili smo se iako nismo odabrali da se rodimo. Živimo iako nismo odabrali da živimo. Umiremo iako nismo odabrali umrijeti. Nad tim situacijama u našem životu nemamo ovlasti. Kako se onda možemo hvaliti da smo bolji od drugih? Ne možemo se roditi po našoj vlastitoj želji, posjedovati stvari koje će zauvijek biti naše ili izbjeći smrt. Dakle, bilo kakvo razmetanje s naše strane može biti samo patetično.

Ako se i uzdignemo na položaj viši od drugih, ta je slava samo privremena. Ako i skupimo više stvari od drugih, na vratima smrti sve te stvari moramo ostaviti iza sebe. Novac, čast i znanje, sve to s vremenom odlazi od nas i kako godine prolaze te stvari nestaju. Bez obzira koliko netko bio plemenit i velik, nije ništa više od običnog jadnika u trenutku kada izgubi vlast nad svojom životnom linijom i umre. Ljudi su oduvijek tražili odgovore na pitanja tko smo i zašto moramo živjeti. Moramo shvatiti da kao što nismo rođeni po našoj vlastitoj volji, ne smijemo ni živjeti samo za našu vlastitu dobrobit.

Dakle, odgovor na pitanje kako trebamo živjeti naš život je jednostavan. Rođeni smo iz ljubavi i moramo ići stazom ljubavi. Naši životi stvoreni su

neizmjernom ljubavi naših roditelja i naš život treba biti ispunjen vraćanjem te ljubavi. U našem životu, to je jedina vrijednost koju možemo sami odabrati. Uspjeh ili neuspjeh našeg života ovisi o tome koliko ljubavi možemo upakirati u tih osamdeset godina života koje smo dobili.

U određenom trenutku svi će odbaciti svoje fizičko tijelo kao staru odjeću i umrijeti. U korejskom jeziku riječ „vratiti se“ uobičajen je izraz za umrijeti. Vratiti se znači vratiti se tamo odakle smo došli, a to znači vratiti se našim korijenima. U svemiru se sve kreće u ciklusima. Bijeli snijeg koji se skuplja na planinama otopit će se i spustiti niz padinu, stvarajući prvo potoke, zatim rijeku i na kraju uliti se u ocean. Vodu koja se ulijeva u ocean, apsorbirat će toplina sunčevih zraka i ona će postati vodena para, vratiti se natrag na nebo i tamo se pretvoriti u snježne pahuljice ili kapljice kiše. Na isti način, povratak na naše izvorno mjesto ono je što zovemo smrću. Onda, kamo se mi ljudi vraćamo kada umremo? Tijelo i srce udružuju se da daju ljudski život, a smrt je čin odbacivanja tijela. Prema tome, vraćamo se na mjesto odakle je došlo srce.

Ne možemo govoriti o životu, a da ne govorimo o smrti. Moramo jasno shvatiti što je smrt, čak i ako to radimo samo zato da bolje razumijemo smisao života. Istinski način života, koji ima pravu vrijednost, može razumjeti samo osoba koja se nađe u tako teškoj situaciji da joj smrt postane stvarna i da očajnički počne dozivati Nebo, moleći da joj se dopusti još samo jedan dan života. Ako su naši dani tako dragocjeni, kako ih trebamo živjeti? Što moramo ispuniti prije nego pređemo granicu smrti?

Najvažnije je ne počinuti grijeh i živjeti životom bez sjena. Postoji mnogo religijskih i filozofskih rasprava oko toga što je zapravo grijeh, ali ono što je jasno jest da ne smijemo raditi ništa što daje osjećaj krivnje našoj savjesti. Kada činimo stvari zbog kojih nas grize savjest, one uvijek ostave sjenu na našem srcu. Sljedeća najvažnija stvar jest odlučiti raditi puno više od onoga što rade drugi. Život

svih ljudi je ograničen, bilo da je ta granica šezdeset godina, sedamdeset godina ili neki drugi vremenski period. Ovisno o tome kako upotrijebimo to vrijeme, možemo živjeti životom koji je dvostruko ili trostruko sadržajni od drugih. Ako sav svoj život podijelite na manje dijelove i svaki taj dio živite na smislen način, vaš život bit će uistinu dragocjen. Živite svoj život predano i marljivo i recite sebi da ćete, na primjer, vi posaditi dva ili tri stabla za onoliko vremena koliko drugima treba da posade jedno. Nemojte živjeti za sebe. Ne smijete živjeti za sebe nego za druge; ni za svoju obitelj nego za svoje susjede; ni za svoju zemlju nego za svijet. Svi grijesi svijeta dolaze iz toga što se pojedinac stavlja na prvo mjesto. Osobne želje i ambicije nanose štetu njegovim bližnjima i dovode do propasti društva u cjelini.

Sve na svijetu prolazi. Roditelji koje volimo, muž ili žena koju volimo i djeca koju volimo, svi će otići. Ono što ostaje s nama na kraju našeg života je smrt. Kada osoba umre, ostaje samo njezino nasljeđe. Molim vas, razmislite na trenutak što možete učiniti da pokažete da ste živjeli vrijednim i dobrim životom. Bogatstvo i društveni položaj koji ste stekli tijekom vašeg života, nestat će. Nakon što prijedete rijeku smrti, takve stvari neće imati nikakvog značaja. Rođeni smo u ljubavi i živimo naše živote u ljubavi, ljubav je jedina stvar koja ostaje s nama kada budemo u našim grobovima. Primamo naše živote u ljubavi, živimo dijeleći ljubav i vraćamo se u središte ljubavi. Važno je da živimo naše živote tako da iza sebe možemo ostaviti nasljeđe ljubavi.